

Sygn. akt: I C 43/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Penar
Protokolant:	st.prot. sąd. Maria Wałęga

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w G.

sprawy z powództwa D. T., A. T.

przeciwko J. B., J. Ł., M. K. (1)

o ustalenie wygaśnięcia służebności

I. ustala, że z dniem 05-10-2010r. wygasła służebność osobista ustanowiona na rzecz pozwanych J. B., J. Ł. i M. K. (1) polegająca na prawie dożywotniego zamieszkiwania w jednym pokoju położonym na parterze budynku od strony południowej z wyjściem na taras, z używalnością łazienki i spizarki na parterze oraz całej piwnicy, ustanowiona aktem notarialnym z dnia 05-10-2000r. nr rep A (...) na nieruchomości stanowiącej działkę (...) o pow. 0,1918 ha położonej w G., objętej KW (...),

II. zasądza solidarnie od pozwanych J. B., J. Ł. i M. K. (1) solidarnie na rzecz powodów D. T. i A. T. kwotę 482,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Magdalena Penar

ZARZĄDZENIE

-(...)

- (...)

G.,(...)

Sygn. akt I C 43/15

UZASADNIENIE

Powodowie A. T. i D. T. w pozwie skierowanym przeciwko pozwany J. B., J. Ł., M. K. (1) wystąpili o stwierdzenie wygaśnięcia z dniem 5 października 2010 r. służebności osobistej przynależnej na rzecz pozwanych, polegającej na prawie dożywotniego mieszkania w jednym pokoju położonym na parterze budynku posadowionego na działce nr (...)

w G., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), od strony południowej, z wyjściem na taras, z używalnością łazienki i spiżarki na parterze oraz całej piwnicy.

Uzasadniając swoje żądanie powodowie podnieśli, iż na mocy umowy darowizny z dnia 5 października 2000 r. S. R. i Z. T. przenieśli na rzecz Ł. T. prawo własności działki nr (...) położonej w G.. Wskazali, iż Ł. T. wykonując polecenie S. R., ustanowił na rzecz rodzeństwa – J. T., J. Ł. i M. K. (1) – służebność osobistą polegającą na prawie dożywotniego mieszkania w jednym pokoju położonym na parterze budynku posadowionego na wskazanej nieruchomości, od strony południowej, z wyjściem na taras, z używalnością łazienki i spiżarki na parterze oraz całej piwnicy. Podali, iż na mocy aktu poświadczenia dziedziczenia są spadkobiercami po zmarłym Ł. T.. Argumentowali, że służebność przysługująca pozwanym nigdy nie była przez nie faktycznie wykonywana. Twierdzili, że M. K. (1) od połowy lat 90-tych XX wieku mieszka na stałe we W., a po 2000 roku kilkakrotnie przebywała w budynku przy ul (...) jako gość, nie korzystała z pokoju na parterze oraz nie domagała się jego wydania. Wskazali ponadto, iż J. Ł. i J. B. od dziecka mieszkały w M., sporadycznie przebywały jako goście w budynku przy ul (...), nie korzystały z pokoju na parterze i nie domagały się jego wydania. Podnieśli także, iż pokój objęty służebnością był zajmowany wyłącznie przez powoda D. T., jak też, że żadna z pozwanych nie miała miejsca zameldowania w powyższym budynku, jak też nie dysponowała kluczami do niego.

Pozwane J. B., J. Ł., M. K. (1) w odpowiedzi na pozew wniosły o oddalenie powództwa w całości.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwane podniosły, iż z okolicznością zameldowania nie wiąże się nabycie jakichkolwiek praw bądź obowiązków. W dalszej kolejności J. B. i J. Ł. wskazały, że od 2000 r. posiadały własny komplet kluczy, aż do czasu wymiany zamków przez powodów. Twierdziły, że małżeństwo brata Ł. T. z E. T. (1) zostało rozwiązane w 2008 r. i w tym czasie brat zajął parter domu. Podają, iż powód D. T. w związku z rozpoczęciem studiów wyprowadził się w 2007 r., przez co jego wiedza o wykonywaniu służebności po tej dacie jest znikoma, natomiast E. T. (1) wyprowadziła się wraz z A. T. w roku 2010. Wskazały nadto, iż w okresie od 5 października 2000 r. do 5 października 2010 r. wraz z mężami i swoimi dziećmi spędzały w przedmiotowym domu wakacje, ferie, święta, korzystając z wszystkich pomieszczeń znajdujących się w domu. M. K. (1) podniosła z kolei, że korzystała ze służebności podczas wakacji 2001 r. oraz w czerwcu 2004 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową darowizny w formie aktu notarialnego z dnia 5 października 2000 r. S. R. i Z. T. przenieśli prawo własności działki nr (...), o powierzchni 0,1918 ha na rzecz swojego syna Ł. T.. Część składową powyższej nieruchomości stanowił murowany budynek mieszkalny o powierzchni użytkowej 85 m². Ponadto powyższą umową Ł. T., wykonując nałożone na niego polecenie, ustanowił w budynku mieszkalnym na rzecz:

- a. Z. T. nieodpłatną służebność osobistą polegającą na prawie dożywotniego mieszkania w jednym pokoju, kuchni, łazience, spiżarce położonych na parterze, a nadto do używalności piwnicy,
- b. J. T., J. Ł., M. K. (1) nieodpłatną służebność osobistą polegającą na prawie dożywotniego mieszkania w jednym pokoju położonym na parterze budynku, od strony południowej, z wyjściem na taras, z używalnością łazienki i spiżarki na parterze oraz całej piwnicy.

J. T. od zawarcia małżeństwa w dniu 27 października 2001 r. posługuje się nazwiskiem B..

/dowód: akt notarialny z dnia 5 października 2000 r. k. 6-7, odpis skrócony aktu małżeństwa nr (...)k. 63/

Ł. T. zmarł dnia 19 maja 2014 r. Spadek po nim nabyli wprost na podstawie ustawy córka A. T. oraz syn D. T., każde z nich w udziale po 1/2 części. W księdze wieczystej nr (...) prowadzonej dla działki nr (...) zostali ujawnieni na podstawie aktu poświadczenia dziedziczenia A. T. i D. T. jako właściciele w 1/2 części każde z nich.

/dowód: wydruk z KW nr (...) k. 8-10, akt poświadczenia dziedziczenia z dnia 26 czerwca 2014 r. k. 11-13/

Na parterze budynku położonego przy ul (...) w G. na działce nr (...) znajduje się kuchnia ze spiżarką, łazienka oraz dwa pokoje. Podobnie na pierwszym piętrze znajdują się dwa pokoje, kuchnia oraz łazienka. W dacie dokonania darowizny w domu tym zamieszkiwał Ł. T. z żoną E. T. (1) oraz dziećmi A. i D., a także ojciec Ł. Z. T.. Powodowie wraz z rodzicami zajmowali pierwsze piętro, natomiast ich dziadek korzystał z przylegającego do kuchni pokoju na parterze. Po śmierci Z. T. w 2004 r. pokój przez niego zajmowany pozostał niezamieszkały. D. T. przeniósł się w 2001 r. do pokoju objętego służebnością. Przyjmował w nim znajomych, organizował okolicznościowe przyjęcia. Powód na stałe przebywał w tym pokoju do 2007 r., kiedy to rozpoczął studia w K.. Wówczas odwiedzał dom rodzinny każdego miesiąca, a zatrzymywał się w swoim pokoju na parterze, gdzie pozostały jego rzeczy osobiste.

Małżeństwo Ł. T. i E. T. (1) zostało rozwiązane przez rozwód orzeczony wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 21 maja 2008 r., sygn. akt I C (...). Wyrokiem tym ustalono także, iż na czas wspólnego zamieszkania E. T. (1) pozostają do wyłącznego korzystania pomieszczenia znajdujące się na pierwszym piętrze, natomiast Ł. T. - te znajdujące się na parterze. Ł. T. zajął pokój, z którego poprzednio korzystał jego ojciec, natomiast drugi pokój pozostał do dyspozycji D. T.. Powód wraz ze swoją obecną żoną E. T. (2), zamieszkał ponownie na stałe w domu w G. początkiem 2010 r. Przebywali tam przez okres około 3 miesięcy, korzystając w tym czasie z pokoju na parterze.

A. T., po orzeczeniu rozwodu rodziców zamieszkiwała wraz z matką w pomieszczeniach na pierwszym piętrze domu do czerwca 2011 r., kiedy to w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorlicach z dnia 29 listopada 2010 r. w sprawie o eksmisję, wyprowadziły się do wynajmowanego mieszkania.

/dowód: wydruki fotografii k. 14-17, zeznania świadka N. W. protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 00:55:08-01:10:52, zeznania świadka H. D. protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 01:13:53-01:33:31, zeznania świadka E. T. (1) protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 01:34:48-02:09:45, zeznania świadka E. T. (2) protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 02:19:59-02:37:43, zeznania powoda D. T. protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. 00:03:35-00:32:49, zeznania powódki A. T. protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. 00:38:02-00:53:48, kserokopia wyroku w sprawie I C (...)k. 92, umowa najmu lokalu mieszkalnego z dnia 15 czerwca 2011 r. k. 93-95; w aktach I (...)SO w Nowym Sączu: wyrok z dnia 21 maja 2008 r./

Ustanowienie przez Ł. T. na rzecz pozwanych służebności mieszkania w darowanym mu domu było inicjatywą jego matki S. R.. Pozwane wraz z matką wprowadziły się z G. i zamieszkały w M. w 1981 r.

Pozwana M. K. (1) na stałe mieszka we W., sporadycznie bywa w Polsce. Po ustanowieniu służebności, odwiedziła Ł. T. w trakcie wakacji 2001 r. Zatrzymała się wówczas wraz z mężem i synem w domu przy ul. (...) na około 2 dni, korzystając w tym czasie z pokoju swojego ojca Z. T.. Kolejna wizyta w G. miała już miejsce w 2013 r.

Pozwane J. B. oraz J. Ł. do śmierci ojca, a więc do 2004 r. bywały w G. bardzo rzadko, a w trakcie odwiedzin nie zatrzymywały się na noc. Po śmierci Z. T. odwiedziny pozwanych w dalszym ciągu były sporadyczne. W tym okresie pozwane wraz z rodzinami głównie zatrzymywały się na noc u swojej babci w Rzepienniku, natomiast u brata w G. bywały z krótkimi wizytami.

Na dłuższy okres w domu brata w G. zatrzymała się J. B. wraz z synem podczas wakacji 2004 r. E. T. (1) pracowała w tym czasie we W., natomiast w domu pozostał Ł. T. wraz z dziećmi: D. i A.. Pozwanej został wówczas udostępniony pokój gościnny na pierwszym piętrze. W tym czasie parter nie był wykorzystywany, oprócz pokoju zajmowanego przez D. T.. Codzienne życie rodzinne toczyło się na pierwszym piętrze, także podczas wizyty pozwanej. W kuchni na piętrze były przygotowywane posiłki, a także korzystano z położonej tam łazienki.

W okresie po śmierci Z. T. kilkakrotnie w odwiedziny na wakacjach przyjeżdżała J. Ł. wraz z mężem i dziećmi. Udostępniano im wówczas jeden z pokoi na piętrze. J. Ł. ponadto składała co roku wizyty w okresie Wszystkich Świętych, jednakże nie zatrzymywała się wówczas na noc.

J. B. przyjechała wraz z mężem i dzieckiem do G. podczas Ś. Wielkanocnych w 2007 r., gdy z wizytą przebywał w tym czasie jej wujek mieszkający na stałe w USA. Pozwana spędziła wspólnie z rodziną niedzielę świąteczną, nie pozostała

jednakże na noc. Z kolei J. Ł. była wraz z mężem i dziećmi podczas Wielkanocy w 2009 r., gdyż w tym czasie zapraszali członków rodziny na uroczystości komunijne swojego syna.

Pozwane J. B. oraz J. Ł. podczas odwiedzin, gdy zatrzymywały się w domu brata na noc, otrzymywały do dyspozycji pomieszczenie na piętrze: był to jeden z pokoi bądź kuchnia, w której znajdowało się miejsce do spania. Pozwane nigdy nie żądały umożliwienia im korzystania z pokoju objętego służebnością. Pozwane zawsze były traktowane jako goście domowników, nie partycypowały w kosztach utrzymania domu, pomagały jedynie w przygotowywaniu posiłków. Pozwana J. Ł. nie pozostawiała swoich rzeczy osobistych w domu brata, a J. B. jedynie piżamę bądź spodnie, które pozostawiała w szafie w pokoju na parterze, który zajmował Ł. T..

Częstsze wizyty J. B. miały miejsce po tym, gdy E. i A. T. wyprowadziły się z domu przy ul. (...). Wówczas przyjeżdżała wraz z mężem i dziećmi oraz rodziną znajomego M. K. (2). Podczas jednej z wizyt na podwórku został rozbity namiot.

/dowód: wydruki fotografii k. 39-40, zeznania świadka M. B. protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 00:24:51-00:45:41, zeznania świadka H. D. protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 01:13:53-01:33:31, zeznania świadka E. T. (1) protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 01:34:48-02:09:45, zeznania świadka E. T. (2) protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 02:19:59-02:37:43, częściowo zeznania świadka Z. K. protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 02:38:22-02:54:49, częściowo zeznania świadka R. B. protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 02:58:04-03:17:47, częściowo zeznania świadka G. Ł. protokół rozprawy z dnia 27 maja 2015 r. 03:20:40-03:34:38, częściowo zeznania świadka M. K. (2) k.136-136/2, zeznania powoda D. T. protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. 00:03:35-00:32:49, zeznania powódki A. T. protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. 00:38:02-00:53:48, częściowo zeznania pozwanej J. Ł. protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. 00:55:05-01:13:20, częściowo zeznania pozwanej J. B. protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. 01:14:16-01:27:54/

Od roku 2000 jedynymi osobami zameldowanymi w G. przy ul. (...) byli Ł. T., Z. T., E. T. (1), A. T. i D. T..

/dowód: zaświadczenie z dnia 22 grudnia 2014 r. k.18/

Dnia 6 lutego 2015 r. w domu przy ul. (...) miała miejsce interwencja funkcjonariuszy policji w związku ze zgłoszeniem J. Ł.. Interwencja została zakończona udzieleniem informacji.

/dowód: pismo KPP w G. z dnia 4 maja 2015 r. k. 79/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach Sądu Okręgowego w Nowym Sączu o sygn. I C (...), dokumentów powołanych w opisie stanu faktycznego, zeznań powodów i pozwanych oraz świadków H. D., N. W., E. T. (1), E. T. (2), Z. K., G. Ł., R. B., M. B., M. K. (2).

Za wiarygodne zostały uznane dokumenty przedłożone do akt przez strony postępowania, bowiem nie budziły one wątpliwości co do ich autentyczności, bądź zgodności z oryginałami, a nadto nie były kwestionowane przez strony.

Odnosząc się do zeznań powodów D. T. i A. T. należy stwierdzić, iż jawią się one jako szczerze, spontaniczne i wiarygodne. Twierdzenia powodów wzajemnie się uzupełniają i korespondują ze sobą. Wynika z nich, iż pozwane J. B. i J. Ł. sporadycznie bywały w domu przy ul. (...), a gdy w trakcie tych wizyt zatrzymywały się na noc, to korzystały z pomieszczeń na pierwszym piętrze. A. T. szczerze przyznała, iż cieszyła się na wizyty swoich ciotek, a przyjeżdżający wraz z nimi kuzynowie zajmowali na czas pobytu jej pokój. Także twierdzenia powodów, co do zajmowania przez D. T. pokoju na parterze były wiarygodne.

Wypowiedzi powodów znajdują potwierdzenie w nie budzących wątpliwości zeznaniach świadków H. D., N. W., E. T. (1), E. T. (2) oraz M. B..

Świadkowie H. D. i M. B. są bezpośrednimi sąsiadkami domu przy ul. (...), a tym samym miały na co dzień możliwość dostrzeżenia sposobu funkcjonowania rodziny powodów. Zgodnie z doświadczeniem życiowym i stosunkami panującymi w lokalnym środowisku niedużego miasta, należy stwierdzić, że to właśnie sąsiedzi najpierw dostrzegają

odstępstwa od codziennej rutyny. Stąd też wiarygodne są spostrzeżenia wskazanych świadków, iż wizyty pozwanych były sporadyczne, a jeśli już miały miejsce, to życie rodzinne koncentrowało się na pierwszym piętrze domu.

Szczerze i wiarygodne były zeznania świadka E. T. (1). Pokrywały się one z twierdzeniami powodów i pozwoliły ustalić, iż w sytuacji, gdy pozwane zatrzymywały się w domu przy ul. (...), to nie korzystały z pokoju obciążonego służebnością.

Podobnie jako przekonujące i spontaniczne ocenić należało zeznania świadków N. W. i E. T. (2). Potwierdzili oni, iż pokój na parterze pozostawał do wyłącznej dyspozycji D. T., a co więcej gdy E. T. (2) zamieszkała w 2010 r. w tym pokoju wspólnie z powodem, zaobserwowała, iż znajdują się tam wyłącznie jego rzeczy. Pozwoliło to na ustalenie, iż pozwane w trakcie swych wizyt nie korzystały z przedmiotowego pokoju.

Z kolei jako niewiarygodne należało ocenić zeznania pozwanej J. B. oraz świadka R. B., gdy podali, iż korzystali z pokoju objętego służebnością. Co do dłuższego pobytu w trakcie wakacji 2004 r. pozwana stwierdziła, iż mieszkała w tym pokoju, gdyż D. T. zajmował w tym czasie wspólnie z A. T. pokój na piętrze. Stoi to w sprzeczności z twierdzeniami powoda i E. T. (1), podającymi, iż przeprowadził się do tego pomieszczenia już w 2001 r., a także stwierdzeniem A. T., iż w trakcie tych wakacji ciotka korzystała z pokoju z balkonem na piętrze. Ponadto zeznania pozwanej nie korespondują z twierdzeniami jej męża - świadka R. B. i to pomimo okoliczności, iż wizyty składali oni wspólnie. Nie potrafili oni jednoznacznie podać, czy wspólne pobyty z zaprzyjaźnioną rodziną M. K. (2) miały miejsce już po wyprowadzeniu się E. T. (1), czy też wcześniej (pозwana twierdzi, że taka wizyta miała miejsce, gdy ona nocowała w namiocie, a tymczasem zgodnie z wiarygodnym świadkiem - H. D. - namiot był rozbity około 2013 r.). Ponadto twierdzenia R. B. w tym zakresie są wewnętrznie niespójne, gdyż zeznając zmienia on swoje stanowisko, twierdząc, iż jest to wynikiem zdenerwowania.

Także zeznania pozwanej J. Ł. nie korespondują z twierdzeniami jej męża - świadka G. Ł., a także z pozostałym materiałem dowodowym. Pozwana twierdzi, iż zatrzymywała się wspólnie z siostrą w służebnym pokoju, gdy tymczasem J. B. podaje, iż wspólnie z siostrą była tylko raz w przedmiotowym budynku. Nadto pozwana wskazuje, iż w trakcie odwiedzin głównie korzystała ze spornego pokoju, co jest ewidentnie sprzeczne z twierdzeniami G. Ł. podającego, iż w czasie wizyt w domu przy ul. (...) korzystali zamiennie z pomieszczeń na górze, raz z kuchni, innym razem z pokoju. Taka okoliczność znajduje także potwierdzenie w zeznaniach powodów oraz świadków H. D., E. T. (1), M. B..

Z kolei zeznania świadków Z. K. i M. K. (2) jawią się jako próba potwierdzenia stanowiska pozwanych. Tymczasem należało je ocenić jako niespójne, nielogiczne i nieszczerze. Z. K. najpierw podaje, iż często bywała w domu przy ul. (...), by następnie twierdzić, iż o wizytach J. B. wiedziała od Ł. T., a na miejscu zaczęła bywać po tym, gdy z domu wyprowadziła się E. T. (1). Wskazywała, iż to Ł. T. mówił jej, że J. B. zatrzymywała się w pokoju powoda, gdy tymczasem Ł. T. zeznając dnia 14 maja 2008 r. przed Sądem Okręgowym w Nowym Sączu w sprawie o rozwód, sygn. akt I C(...)stwierdził, że pokój objęty służebnością zajmuje syn D.. Z kolei świadek M. K. (2) podaje, iż w budynku przy ul. (...) bywał od 2008 r. (czego nie potrafiła wiarygodnie wykazać J. B.), a od roku 2010 zajmował pomieszczenia na piętrze, gdy tymczasem E. T. (1) i A. T. wyprowadziły się z domu dopiero w czerwcu 2011 r. Gołosłowne i odosobnione było także jego twierdzenie, iż J. B. zawsze nocowała „na dole”.

Tak więc zeznania pozwanych J. Ł. i J. B. oraz świadków Z. K., G. Ł., R. B., M. K. (2) w zakresie istotnym dla przedmiotu procesu nie mogły zostać ocenione jako szczerze i wiarygodne. Były one chaotyczne i niespójne oraz wyraźnie nie odzwierciedlały faktycznych okoliczności pobytów pozwanych w przedmiotowym domu. W sposób jawny były ukierunkowane na próbę potwierdzenia stanowiska pozwanych. Dlatego też, głównie w oparciu o szczerze zeznania świadków H. D., N. W., E. T. (1), E. T. (2), M. B., a także twierdzenia powodów Sąd poczynił ustalenia, pozwalające stwierdzić, że pozwane nie korzystały z pokoju obciążonego na ich rzecz służebnością mieszkania. Wskazać nadto należy, iż także w sprawie o rozwód, sygn. akt I C(...)w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 maja 2008 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu stwierdził, że pozwane nie korzystają ze służebności ustanowionej na ich rzecz w budynku przy ul. (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Zgodnie z art. 297 k.c. do służebności osobistych stosuje się odpowiednio przepisy o służebności gruntowych. Na podstawie art. 293 § 1 k.c. służebność gruntowa wygasa wskutek niewykonywania przez lat dziesięć. Należy podkreślić, iż skutek w postaci wygaśnięcia służebności wskazany w powołanym przepisie nastąpi jedynie w następstwie nieprzerwanego 10-letniego niekorzystania ze służebności czynnej. Wygaśnięcie służebności wskutek bezczynności podmiotu uprawnionego oznacza jej całkowite unicestwienie. Skutek ten następuje z mocy prawa wraz z upływem oznaczonego terminu.

Podstawę żądania powodów stanowił ponadto art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Istniejący w księdze wieczystej wpis służebności mieszkania na rzecz pozwanych niewątpliwie usprawiedliwiał interes prawny powodów wystąpienia z niniejszym powództwem. Wyrok uwzględniający powództwo, potwierdzający stan, który nastąpił z mocy prawa, z chwilą spełnienia przesłanki określonej w art. 293 § 1 k.c., stanowi dla właściciela nieruchomości obciążonej dowód na to, że służebność wygasła.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, należało podzielić twierdzenia powodów, iż pozwane nie korzystały z pokoju obciążonego służebnością mieszkania na ich rzecz.

Okres 10 lat, o którym mowa w art. 293 § 1 k.c. liczy się od momentu, kiedy prawo przestało być wykonywane. Skoro w niniejszej sprawie służebność w ogóle nie była wykonywana od początku jej ustanowienia, to od momentu ustanowienia należy liczyć 10 lat. Jakakolwiek inna interpretacja byłaby sprzeczna z ratio legis tego przepisu.

Tak więc skoro pozwane nie wykonywały swojego uprawnienia, a służebność została ustanowiona aktem notarialnym z dnia 5 października 2000 r., to uwzględniając upływ 10 letniego terminu ustawowego, należało stwierdzić wygaśnięcie przedmiotowej służebności z dniem 5 października 2010 r., o czym orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Skoro żądanie zostało w całości uwzględnione, zasądzono od pozwanych na ich rzecz powodów D. T. i A. T. kwotę 482 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powodów będącego radcą prawnym stosownie do § 7 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (mającego zastosowanie w niniejszej sprawie w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) wraz z opłatą skarbową oraz opłata od pozwu w kwocie 225 zł.

SSR Magdalena Penar

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. K.. (...)

G., (...)

(...)